

In het document Beleidskompasformulier verheerlijking terrorisme en steun betuigen aan terroristische organisatie merkt het kabinet zelf op, dat de inbreuk die deze vergaande nieuwe artikelen vormen op de vrijheid van meningsuiting een zware noodzaak behoeft.

Pag 4 van dit document: “Het trekken van een – nieuwe – strafrechtelijke grens vormt een inbreuk op het recht op vrijheid van meningsuiting.

...

Met andere woorden, er moet een dwingende maatschappelijke behoefte bestaan aan een strafbaarstelling.”

Daarop wordt beschreven waaruit die dwingende redenen dan zouden bestaan.

Op pagina 6: “Op grond hiervan is naar het oordeel van het kabinet de noodzaak – een dwingende maatschappelijke behoefte - van deze strafbaarstellingen gegeven.”

Echter, in de twee pagina's die hiertussen zitten wordt op geen enkele manier het dwingende karakter van deze nieuwe strafbaarstellingen aangetoond. Veelvuldig komt voor: ”naar het oordeel van het kabinet”, maar voor deze zware ingrepen is meer nodig dan alleen een oordeel.

Wat gaat er mis, nu deze nieuwe regels er nog niet zijn? Er wordt vaag gerefereerd aan uitingen die schadelijk zouden kunnen zijn, maar nu nog (net) niet strafbaar. Welke uitingen worden hier bedoeld? En welke maatschappelijke schade is hieruit ontstaan die met de nieuwe regels voorkomen hadden kunnen worden?

Deze “dwingende redenen” zijn helemaal niet aangetoond en de genoemde twee pagina's staan alleen maar vol met suggestieve opvattingen van het kabinet.

Het wetsvoorstel.

De artikelen 132a en b gaan over “een terroristisch misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving levenslange gevangenisstraf is gesteld”. Dat beperkt de werking ervan tot specifieke casuïstiek, dus zeer zware criminele terroristische handelingen. Maar daarvan zijn er uitermate weinig. Zelfs de moord op Pim Fortuin valt hier niet onder, want de dader kreeg geen levenslang. Het is volstrekt onnodig hiervoor deze strafbaarstellingen in te voeren.

Het verhaal van het kabinet dat moet uitleggen waar deze nieuwe regels voor nodig zijn gaat helemaal niet over zulke gevallen. Het gaat over jihadisme, Hamas en vergelijkbare zaken, die niet vallen onder deze zeer zware misdrijven.

Deze twee artikelen zijn daarom overbodig.

Bij artikel 132c is dat anders. Daar gaat het over organisaties en personen.

Bij dit artikel komen situaties in zicht zoals die zich nu het VK voordoen. Daar kan op politieke gronden een organisatie die volkomen vreedzaam demonstreert ineens als “terroristisch” worden bestempeld en ligt politieke willekeur op de loer.

Dit artikel maakt het mogelijk om de vrijheid van meningsuiting tot een onaanvaardbaar niveau terug te brengen. Men hoeft slechts een organisatie die een keer soep op een schilderij heeft gesmeerd “terroristisch” te noemen en heel Extinction Rebellion is monddood gemaakt.

Wat opvalt in de drie documenten die voorliggen (wetsvoorstel, memorie van toelichting en beleidskompas) is dat alle voorbeelden die de noodzaak moeten aantonen gericht zijn op Palestina protesten en islamitische groepen. De politieke willekeur druipt ervan af.

Daarmee is het artikel 132c een vrijbrief voor onderdrukking van maatschappelijk protest.

Mijn conclusie is dat de artikelen 132a en b overbodig zijn en artikel 132c een levensgevaarlijke bedreiging voor de vrijheid van meningsuiting. Van geen van deze drie artikelen is de “dwingende noodzaak” aangetoond. Zij moeten alledrie van tafel.